

Звернення Президента України до Собору єпископів Української православної церкви, до Предстоятеля Української православної церкви, Митрополита Київського та всієї України Онуфрія

**Ваше Блаженство!
Шановні учасники Собору єпископів
Української православної церкви!**

Вітаю ваше високе зібрання і сподіваюся, що робота Собору буде успішною і сприятиме зміцненню єдності українського суспільства у складний для нашої держави час.

Вже два роки поспіль Український народ протистоїть російській агресії, внаслідок якої тимчасово окуповано Крим й окремі райони Донецької і Луганської областей, загинули тисячі людей, сотні тисяч змушені втікати від насильства і голоду до інших регіонів України.

Війна – не наш вибір, ми прагнемо закінчити нав'язане нам кровопролиття. Україна шукає шляхів до миру, гідного життя народу, добивається усунення порушень міжнародного права, які загрожують війною та лихом усьому Європейському континенту.

Заради цього Президент України й українська влада шукають і згуртовують союзників, Український народ зміцнює свою єдність. Тисячі громад, сотні тисяч волонтерів працюють заради перемоги і миру. Серед них – громади українських церков і релігійних організацій.

Вірю, що Собор відгукнеться на прагнення Українського народу у час випробувань, що його рішення будуть спрямовані на підтримку всенародних зусиль.

Переконаний, що таким очікуваним відгуком може стати активізація процесів міжцерковного діалогу та консолідації українського православ'я, зміцнення державно-церковного партнерства у справі допомоги воїнам, реабілітації тих, хто повернувся з фронту, соціального захисту постраждалих від агресії.

Ця робота відкриє сподіваний шлях до єдності і порозуміння громадян України у всіх вимірах, насамперед у духовному. Як зазначено в основах соціальної доктрини Української православної церкви: «Християнський патріотизм одночасно виявляється щодо нації як етнічної спільноти і як спільноти громадян держави» (II, 3). Також говориться і про те, що «патріотизм православного християнина повинен бути дієвим». Українська православна церква з моменту створення у правовому полі незалежної України свідчила про своє прагнення до діалогу, церковної єдності та нового канонічного статусу. Так, 27 травня 1992 року учасники Харківського собору єпископів Української православної церкви у своєму зверненні до Президента України Л.М.Кравчука писали: «Ми не тільки одностайно схвалюємо і підтримуємо устремління Української православної пастви до повної незалежності, тобто канонічної автокефалії, але і робимо всі заходи, щоб законним шляхом вирішувалося це життєве питання нашої Церкви». Подібні ідеї містилися й у інших зверненнях, де засвідчувалося сподівання, що Українська православна церква «посяде у недалекому майбутньому своє законне місце серед найстародавніших автокефальних Православних Помісних Церков світу».

Як і мільйони віруючих, я із надією очікував на документи Собору єпископів Української православної церкви, що був скликаний 13 серпня 2014 року для обрання нового предстоятеля, де йшла мова про подолання церковних розділень як одне з першочергових завдань Української православної церкви, та засвідчувалася її відкритість «до відвертого та конструктивного діалогу з представниками УПЦ КП та УАПЦ».

Ці слова важливі, адже Церква Христова пам'ятає слова Спасителя: «Хай буде ваше слово: Так, так; Ні, ні, – а що більше цього, те від лихого». Мільйони віруючих сподіваються, що за словами будуть дії.

Користуючись нагодою, висловлюю сподівання, що єпископат Української православної церкви гідно представить Україну на Всеправославному Соборі, скликання якого відбудеться у 2016 році. Упевнений, що робота цього авторитетного православного форуму не лише допоможе консолідації та зміцненню позицій світового православ'я, а й сприятиме процесам об'єднання українського православ'я та українського суспільства.

З повагою
Петро ПОРОШЕНКО

Підписуйтеся на сторінку ІРС в [Facebook](#) і [Twitter](#) – експертний погляд на законодавство і релігійне життя в Україні та світі.

Інститут релігійної свободи, Київ

www.irs.in.ua